

Ni unge mennesker mistede livet på Roskilde festivalen for 25 år siden. Jeg var der som en del af kriseberedskabet. Da jeg læste at en 17-årig dreng i år var druknet under festivalen, dukkede de frygtelige billeder op i mig fra dengang. Lige før selve festivalpladsen lå der for 25 år siden en hal med nummeret 4. Her blev der etableret et krisecenter efter tragedien. Læger, psykologer, sygeplejersker og præster stod og tog imod de unge. Drama på drama udspillede sig i hallens gule lys. En ung mand kom ind med sin kæreste. Det lød som om han grinede fjollet. Men det var hans gråd. En pige løb ind i hallen og troede at hendes bror var blandt de omkomne.

Hun kunne ikke tale af angst. En punker med sortmalede læber og pighalsbånd omkring halsen begyndte at skriges ukontrolleret. Hendes kæreste var blandt de omkomne. En flok unge mennesker med mudder langt op ad benene kom gående med bøjede hoveder. De havde fået at vide, at deres ven var død. En af dem forsøgte at tænde en cigaret. Men hendes hænder rystede så meget, at hun ikke kunne holde på en lighter. En svensk mor dukkede op for at identificere sin døde søn. Og en af mine kolleger måtte trække hende til side, og fortælle hende, at hendes datter, der var på vej til Roskilde, var blev dræbt i Sverige i et trafikuheld. Situationen var grotesk. Men de

unge var ikke alene. Der blev talt med dem. Der blev lagt tæpper om deres rystende kroppe. Der blev skænket kopper med dampende varm kaffe. Cigaretter glødede som røde øjne i hallens gule lys. Igen og igen blev der sagt. "Hvordan kunne det ske". Det er 25 år siden de unge sad knuget af sorg i hal 4. De havde før tragedien følt sig usårlige og udødelige. Er der noget at sige til det? Vokset op i en kultur, hvor døden rammer en familie med store mellemrum. Ofte er man oppe i trediverne eller fyrrerne før man mister en bedstemor eller bedstefar. Døden havde været god underholdning for de unge i fjernsynet. Men aldrig noget, der ville ramme dem selv eller

deres venner. Og lige nu er der en familie, et eller andet sted i landet, der oplever den samme smerte. De har mistet en 17-årig søn, en bror, et barnebarn. Livet er smadret for dem. Må Gud være med dem! Det er galskab, at der hvert år i Roskilde bliver afholdt en festival med omkring 130.000 deltagere. Hvilken galskab at drikke uafbrudt i flere dage og nætter og bevæge sig rundt i mudder eller brændende sol. Men galskab er livets salt. Uden galskab er livet ikke til at holde ud. Det er vigtigt at vove galskaben, tage chancer og ikke altid følge normerne. Vi har alle brug for at stikke af fra flokken og normerne. Roskilde festivalen skal forblive en gal musikfestival.

Fri for politik. Fri for hverdagens problemer. Der er ingen grund til at flere og flere musikere, som det er sket i år, kommer med klimaopråb og politiske udsagn om Gazakrisen. Jeg husker, dengang for 25 år siden, særlig det der foregik uden for festivalpladsens plankeværk. Hundredvis, måske tusindvis, af forældre havde taget opstilling. De ville ind på lejren og lede efter deres børn. Dengang havde de unge ikke mobiltelefoner på sig. Forældrene var parat til betale, hvad som helst for at komme ind. De ville ikke tøve et sekund med at slå en vagt ned for at få adgang. Chancen for at de kunne finde deres barn mellem 130.000 mennesker var minimal. Men alligevel ville

de ind koste hvad det ville. De havde forladt alt. Arbejde. Daglige gøremål. Deres andre børn. De ville ind og finde det elskede barn som de frygtede var blandt de omkomne. Det er svært i dag, hvor teksten handler om en hyrde der forlader sin flok, for at finde et får der er blevet væk, og en kvinde der leder efter en tabt mønt, ikke at drage paralleller til fortællingen. Kendsgerningen er at vi forældre er parat til at forlade alt, for at finde et savnet barn. Vi er som fårehyrden. Vi er som kvinden der leder efter en tabt mønt. Forleden kunne man læse om en enlig amerikansk far der var på krydstogt med sine tre børn. Det yngste barn falder i havet og faren kaster sig over rælingen for

at redde hende. I en brøkdelen af et sekund har han forladt sine to andre børn for at redde sin yngste. Det lykkedes ham mirakuløst. Også takket været skibets besætning, der var hurtige til at gøre, hvad de skulle. Men alligevel var det galskab hvad faderen gjorde. Hvad med de to andre børn der kunne have mistet deres far? Hvor er jeg lykkelig for at min Gud, Jesus Kristus, har en kærlighed til os mennesker, der er den rene galskab. Han vil gøre alt for at finde os, redde os, frelse os. Han døde på et kors for vores skyld. Han er fårehyrden der leder efter det forsvundne får. Han er kvinden der leder efter den forsvundne mønt. Og dog? Hvorfor var Gud ikke på

Roskilde festivalen for 25 år siden da ni unge mennesker mistede livet? Hvorfor var han ikke livredderen, da en ung mand forleden druknede i en sø ikke langt fra festivalpladsen? Vi ved det ikke. Og alligevel må vi tro på, at Gud altid er den der vil redde os, altid er den der vil os det bedste, altid er den der vil lede efter os. I går havde jeg en vielse i Kirke Saaby. Det er livets galskab at binde sig til et andet menneske til døden. Man kan blive svigtet. Forrådt. Ens elskede kan dø. Men alligevel binder folk sig i kærligheden til hinanden. Det er galskab at få børn. De kan blive syge. De bliver teenagere og er ikke til at forstå. Man kan miste dem. Måske på en

musikfestival. Og alligevel gør man det. Det er galskab at tro på at vi har en kærlig Gud, Jesus Kristus, der elsker os og vil ofre alt for vores lykke. Og alligevel er der to milliarder kristne mennesker i verden, der er gale nok til at tro på at Gud, vil os det bedste. Selv i mørket, selv i tragedierne, selv hvor vi kristne er længst væk fra alt og alle, er vi gale nok til at finde lys i mørket fordi vi har vores tro på Jesus Kristus. Gud i vold. Amen.

